

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Missionsförbundet

ILLUSTRERAD TIDNING

för Svenska Missionsförbundets yttre mission

Utkommer den 1 och 15 i varje månad

1 Febr. 1914

Redaktion:
WILH. SJÖHOLM :: J. E. LUNDAHL

N:r 3. Arg. 32

Missionens studium.

Då missionsstudierörelsen är något, som i våra dagar synes på ett glädjande sätt utbreda sig även i vårt land, torde det kunna vara av intresse att återgiva en del av ett föredrag om missionens studium, som nyligen hållits vid en missionskurs för lärare i Tyskland av en dekan Haller och som innehåller många värderika synpunkter och ger flera goda uppslag.

Genom den evangeliska kristenheten i våra dagar går en mäktig missionsrörelse. Deltagandet i missionens stora sak skall på allt sätt befordras. Vi möta rörelsen synnerligen stark i England och Amerika men även på den europeiska kontinenten. Rörelsen har olika former. Den tager sig uttryck som lekmanarörelse; den framkallar missionsundervisning i söndagsskolorna; den tränger som studentrörelse in i högskolorna; vid universiteten hållas missionsföreläsningar och anställas missionsprofessorer; missionskurser hållas för präster och predikanter, för lärare i vardags- och söndagsskolor och för medlemmar i församlingar och ungdomsföreningar; missionsstudiekretsar inrättas och missionsstudiehandböcker utgivas.

Så mångfaldig denna rörelse synes i sina olika uttrycksformer, så gå dock två grundtankar genom det hela. Den ena utgår från den allt mer och mer erkända sanningen, att missionsuppgiften är så oerhört stor och hänger så omedelbart samman med vår kristna tros väsende, att *hela* det kristna folket bör vara missionsverkets bärare. Icke blott missionssällskapen och dess arbetare, icke blott de organiserade kyrkorna eller de särskilda församlingarna med sina ledare ha här sin uppgift, utan även de kretsar, som hittills stått mera på avstånd från missionen, vill man giva kunskap om densamma, på det att så många som möjligt må lära känna och deltaga i verket. *En allmän utbredning av missionsintresset är den ena grundtanken.*

Den andra grundtanken är missionsintressets fördjupande. Den meningen gör sig allt mer gällande, att även inom de kretsar, som intressera sig för missionen, fattas ännu mycket av verklig förståelse för arbetet, av kändedom om missionens ställning, uppgifter och arbetsmetoder, storhet och

vikt samt av det heliga och stora ansvar, som vilar på oss i förhållande till densamma, ävensom av insikt om det innerliga sambandet mellan vårt lärjungaskap och vår missionsgärning. Skall det i dessa stycken bliva bättre för framtiden, så behöves, särskilt för dem, som intaga en ledande ställning inom församlingarne, ett grundligt missionsstudium, på det att de må bliva vuxna sin uppgift.

Tre frågor skola vi här sysselsätta oss med: 1. Vad är missionsstudium? 2. Hur gestaltar sig missionsstudiet? 3. Vad vinning ha vi av missionsstudiet?

I.

Vad är missionsstudium?

Frågan kan måhända synas onödig, men i en tid, då detta studium synes bliva allmänt, må det vara av vikt, att vi göra klart för oss den fulla och allvarliga verklighet, som ligger i detta ord, på det vi icke må bedraga oss med ett högklingande uttryck.

a) *Missionsstudium är ett arbete.* Med missionsstudium i egentlig mening kan icke förstås det att läsa igenom några missionstraktater och något så när tillägna sig deras innehåll eller att lära känna några vackert illustrerade och fängslande missionsbiografier. Nej, missionsstudium är arbete: ansträngning och icke blott njutning, möda och icke blott underhållning. Om missionsstudium kan blott den tala, som allvarligt bemödar sig om att genom hörande och läsande förvärva sig ett visst mått av missionskunskap samt åtminstone till någon del intränga i de olika missionsproblemen. Missionsstudium är nämligen en grundlig, ingående, hängiven sysselsättning med

missionen och en, tillfoga vi, *planmässig* sysselsättning. Det beror icke blott på massan av det genomgångna stoffet eller på antalet av de hörda föredragen, utan ännu mer på att man arbetar efter en viss plan. Blott därigenom vinner man framgång, att man åtminstone något så när sätter sig in i missionens *hela* verk. Den, som ibland läser det ena, ibland det andra av vad som tillfälligtvis faller i händerna, kan väl tala om missionslektyr, men till ett verkligt missionsstudium hör framför allt en planmässig metod.

b) *Härav följer, att missionsstudium fordrar tid.* Utan ett verkligt offer av tid kan man icke tala om missionsstudium. Det gäller icke blott att vara med på en kurs på begränsad tid eller något dylikt, utan det gäller att fortsätta med studiet allt framgent. Det är en beklagansvärd präst, som slutar att studera, när han tagit sin examen, en dålig läkare, som icke fortfarande utbildar sig, en oduglig lärare, som anser sig vara fullbildad, när han slutar vid seminariet. Man studerar icke vid ett universitet eller ett seminarium för att bliva färdig med sin kunskap utan för att vinna ett underlag, varpå man sedermera kan uppbygga sin kunskap. Om det är sant, att vetenskapen i allmänhet är oändlig, så gäller detta även om missionsvetenskapen. Och blott då har missionsstudiet en förblivande betydelse för vårt liv och vår verksamhet, om vi alltfört utvidga och fördjupa vårt vetande.

II.

Hur gestaltar sig missionsstudiet?

a) *Vid allt missionsstudium är det från början nödvändigt att framför allt*

studera den Heliga Skrift. Hela vår missionskunskap blir utan fäste, om vi icke lära känna missionens bibliska grundvalar. Den, som vill lära känna missionen, må först och främst och från början till slut studera sin bibel, just från missionssynpunkt. Man må därvid akta på vad Skriften säger om hedendomens väsen och framträdande, om kristendomens karaktär som världsreligion och om Guds rådslut med avseende på hela mänsklighetens återlösning. Den, som vänjer sig vid att läsa den Heliga Skrift med ständig blick på missionen eller på hedendomen, skall förvånas över den rikeedom av missionstankar och missionsmotiv, som här äro framställda. Blott den, som betraktar missionen i ljuset av den gudomliga uppenbarelsen, kan rätt förstå densamma.

b) *Frånsett det absolut nödvändiga bibelstudiet såsom grundval för missionsstudiet måste man erkänna, att det icke gives någon allmängiltig metod för detta studium, lika litet som för något annat område av det mänskliga vetandet.* En plan måste var och en följa, som vill studera missionen, och här må var och en välja den, som för honom är mest lämplig. De människor, som intressera sig för missionen, äro ju helt olika. Den ene har allt från sin ungdom inhämtat en viss missionskunskap i föräldrabemmet eller i skolan. Hos en annan fattas detta nära nog alldeles. Anlagen äro ock olika. För den ene är det ett behov att följa missionsutvecklingen från början: han är historiskt anlagd. Den andre intresserar sig mera för missionens nuvarande problem: han är mera systematiskt anlagd. Den ene har förkärlek för

en orientering i stora drag, för ett missionsfält eller ett missionssällskaps utveckling i sin helhet eller i stort, den andre har ett öppet öga för enskildheter och personligheter. Den ene älskar missionshistoria, den andre missionsberättelser. Människornas arbetsätt är ock olika. Den ene går gärna ut från enskildheterna och samlar dem för att till slut därigenom vinna en överblick, den andre har behov av att förskaffa sig kännedom och plan över det hela, innan han börjar med enskildheterna. Såväl den ena som den andra vägen för till målet. Var och en må välja den för honom passande metoden och arbeta planmässigt efter densamma.

c) *En tredje grundsats för missionsstudiet är begränsning.* Missionen är ett så oerhört område, att det ingen svårighet vore att åt dess studium ägna hela sitt livs tid och krafter. Den, som icke kan bliva missionsfackman i detta ords egentliga mening, måste kunna begränsa sig, annars dukar han under för faran av att allt för mycket splittra sin arbetskraft. Om vi så hålla fast vid, att en begränsning är nödvändig, må följande sats gälla som allmängiltig regel: Var och en må i första hand studera den eller de missioner, som utgått från det sällskap eller det land, han tillhör, och därifrån gå vidare. På den vägen fullfölja vi med vårt missionsstudium icke blott teoretiska intressen utan tjäna även praktiska behov.

III.

Vad vinning ha vi av missionsstudiet?

Liksom allt samvetsgrant studium bringar riklig vinst, så gäller detta i

fullaste mening om missionsstudiet. Vi ha vinning därav både som människor och som kristna.

A.

1. *Missionsstudiet utvecklar vårt vetande om de hedniska folken och de utom-europeiska världsdelarne.* Man må särskilt betona denna sak, emedan människornas allmänna kunskap om hedendomen och hedniska förhållanden ofta är otroligt liten.

Man kan icke läsa några missionskrifter utan att därmed också få sin geografiska kunskap utvidgad. Främmande länder och deras förhållanden komma oss nära. Missionskrifterna innehålla också meddelanden om olika länders växt- och djurvärld.

Kunskapen om de olika folken utvidgas ock genom missionens studium. Det finnes, till och med bland våra bildade kretsar, ännu i dag personer, som äro högst förvånade över att i Afrika finnas andra infödda än negrer. Den, som blott känner något litet av den afrikanska missionens historia, vet om den etnografiska skillnaden mellan hottentotter och buschnegrer, mellan bantu- och sydnegrer, mellan negrer och hamiter. Man kan icke läsa någon missionshistoria från sydvästra Afrika utan att få kunskap om hottentotspråkets och bantuspråkens egendomligheter. Även den, som icke är fackman, erhåller på detta sätt en viss kännedom om afrikanska folk och språk. En liknande utvidgning av den allmänna bildningen erhålles genom att sysselsätta sig med den indiska eller kinesiska missionen.

Den kulturhistoriska kunskapen blir

också riktad. Missionen berättar om de hedniska folkens sociala och kulturella förhållanden, om deras arbetsmetoder, deras konstfärdighet, skönhetsbegrepp, bröllops- och begravnings seder, deras uppfostrings- och skolväsen, deras hövlighetsbegrepp och rättsordning. Vad veta många av våra bildade om t. ex. omskärelsens utbredning och betydelse i Afrika, om seden av barnäktenskap i Indien och Afrika, om kinesernas rättsväsen och om kastförhållandena i Indien? Den, som sysselsätter sig med missionen, får kännedom om dessa förhållanden.

Det må ju sägas, att man kan inhämta mycket av dessa ting genom forskningsresandes verk, men deras uppgifter äro i många fall icke så tillförlitliga som missionärernas, vilka ha arbetat och levat under många år bland de folk, de beskriva.

Ett område, över vilket forskningsresandena icke kunna giva annat än en mycket ytlig kunskap, är religionen. Blott en ingående umgängelse med ett hedniskt folks verksamhet och liv, så som det är möjligt för en missionär, öppnar blicken och förståelsen för detta livsområde. Sådana uttryck som »fetischism» och »animism» eller frågor om en mänsklighetens urmonoteism få genom missionärernas forskning och iakttagelser en allsidig behandling. Det är inga, som på ett så värdefullt sätt bidragit till utforskandet av hedningarnas sjäsliv och framför allt religionsliv som missionärerna. Dessa deras upptäckter bliva bekanta för dem, som öva missionsstudium.

2. *Såsom genom ett ingående studium av missionen vårt vetande utvidgar sig i många avseenden, så blir också om-*

dömet skärpt över politiska förhållanden, då de ses i kristendomens ljus.

Den, som är förtrogen med missionen, bedömer gärna de politiska förhållandena, om ock icke uteslutande, från missionssynpunkt. Från denna synpunkt betrakta vi islams utbredande under dess första århundraden över Nord-Afrika och i Europas östra länder icke blott som en politisk företeelse av största betydelse utan tillika som en mäktig orsak till att den europeiska kristenheten under flera århundraden försummade eller uraktlät sin missionsplikt gent emot den hedniska världen. Islam uppsatte en mur omkring den västerländska kristenheten och stängde för henne varje tillgång till hednavärlden. Men islam självt, som uppträdde med politiska medel, blev bekämpad med samma medel. På muhammedanmission tänkte blott några få personer under medeltiden. — För den, som betraktar tidens förhållanden från missionssynpunkt, ha också de sista tilldragelserna på Balkan ett stort intresse med avseende på muhammedanismens kommande ställning. Detsamma gäller förhållandena i Kina, vilka för närvarande äro av ett synnerligen stort intresse. Sammanhanget mellan världshistorien och Guds rikes framträdande visar sig allt tydligare för missionsvännens blickar.

Kännedomen av missionen visar ock med oemotsäglich tydlighet, i vilken hög grad kristendomen är en makt för bildande av seder, kultur och civilisation, samt hur genom kristendomen ett oerhört inflytande utövas på familje- och folklivet.

B.

Om vi såsom människor i allmänhet ha vinning av missionsstudiet, så hava vi det i ännu högre grad såsom kristna.

1. *Genom missionsstudiet blir vår kännedom och förståelse av bibeln utvidgad och fördjupad.* Vi lära att betrakta många förhållanden i Gamla testamentet i ett nytt ljus. I Guds uppenbarelse för Israel allt sedan patriarkernas dagar se vi, hur åter och åter stora och härliga framtidsutsikter öppnas med avseende på frälsningens allmänlighet. Tanken på hednavärlidens frälsning och hoppet om hela mänsklighetens återlösnings är icke främmande för Gamla testamentet. Man får också i många fall en ny blick för Jesu Kristi evangelium, och det blir oss mer och mer klart, varför detta evangelium lämpar sig för hela världen, för alla tider och alla folk. Missionskunskapen lär oss ock förstå Pauli livsverk från en ny synpunkt. Paulus framstår därvid icke blott som teolog eller dogmatiker utan framför allt som missionär. Och först genom bekantskapen med missionen lära vi fullt och helt förstå, att kristendomen från första början är bestämd för och ägnad till att bliva världsreligion.

2. *Missionsstudiet befruktar icke blott den kristliga kunskapen utan även det personliga kristendomslivet: det stärker tron och fullkomnar kärleken.*

Om vi vid en blick på förhållandena i den gamla kristenheten ha orsak till mycken klagan över det sedliga förfallet, över gudsföraktet och fiendskapen mot kristendomen, över splittringen och förfallet, ja, om vi rent av stå i fara att tvivla på vår tros seger-

kraft och till och med hålla på att helt förtvivla, så må vi kasta en blick ut över missionsfälten: *de förkunna för oss evangelii segerkraft*. Vi ha en levande Gud, en levande Frälsare. Om vi trots all ofullkomlighet, all brist hos missionsarbetarne, alla klimatiska svårigheter, all ekonomisk fattigdom dock kunna förmärka stora och överraskande framsteg på missionsfälten, så se vi däruti vår himmelske Herres levande och underbara makt, vi se hans kraft mäktig i de svaga. Går det också tillbaka i hemlandet på det andliga området i åtskilliga avseenden — på missionens område går det ständigt och med makt framåt. Framtiden tillhör vår sak, emedan den är Guds och Jesu Kristi sak.

Missionsstudiet stärker kärleken. Det vidgar hjärtat. Det hela världen omfattande verket gör sina utövare »internationella». Missionen gör även kärleken tolerant och opartisk. Bekantskapen med densamma lär oss uppskatta och värdera andra kristna sällskaps arbete. Det lär oss att se och erkänna, vad metodister och baptister, vad högkyrkliga och Frälsningsarmén

utföra. Missionen gör oss icke blinda för de förmågor och förmåner, vår egen kyrka äger, men den åstadkommer, att vi få ett rätt omdöme om andra. Ett samarbete mellan evangeliska kristna, tillhörande olika kyrkor och länder, såsom fallet var vid världsmissionskonferensen i Edinburgh, är blott möjligt genom missionen. Kärleken till missionen gör ock hjärtat offervilligt. Intet område i den kristna kyrkan har framkallat så mycken offervillighet och så mycken givandets glädje som missionen. Den inre missionens verk njuter ock nu i rikt mått frukterna av det arbete för offervillighetens höjande, som åstadkommits genom den yttre missionen.

3. *Vad är missionsstudiet i grunden annat än ett stilla, villigt och träget aktgivande på Guds vägar med den förlorade mänskligheten till dess sanne Frälsare?* Att akta på Guds vägar är ett skönt, välsignelserikt och lönande arbete. Det framkallar åter och åter vår förvåning och vårt tillbedjande utrop: »O, vilket djup av rikedom och visdom och kunskap hos Gud!»

Hava vi några kärvar?

Hava vi, säg, några kärvar att bära fram för vår Herre på skördandets dag? Så vi vår säd både fjärran och nära, leva vi endast till Herrens behag?

Folken i Söder och folken i Öster vänta med oro på frälsning och frid! Hör, vilket brus utav klagande röster! Skynda, o skynda, just nu är det tid!

Hedningars skaror, som sucka och klaga — kalla dem alla till frihet och ljus! Peka på den, som kan synden borttaga, visa dem vägen till Allfaderns hus.

Kalla dem alla, som vandra långt borta, fjärran från Jesus, vår Frälsare kär. Åren och dagarna äro så korta, skynda, o skynda, ty natten är när!

A. L.

SVENSKA MISSIONSFÖRBUNDETS EXPEDITION

10 Barnhusgatan, Stockholm C.

Allm. Tel. 4634 & 7415. Riks Tel. 8525.

Inregistr. telegrafadr.: "Förbundet, Stockholm".

Hålles öppen alla helgfria dagar från kl. 9—5.

Svenska Missionsförbundets missionsfält.

Svenska Missionsförbundet bedriver mission i Kongo, Kina, Ost-Turkestan, Kaukasien, Ryssland och Lappland samt sjömansmission i England.

"MISSIONSFÖRBUNDET"

Svenska Missionsförbundets organ för dess
yttre mission

utkommer två gånger i månaden.

Prenumerationspriset är kr. 1: 50 på posten och 1: 25 på Expeditionen, då minst 5 ex. rekvireras under en adress. 11 exemplar lämnas för 12: 50.

Till utlandet kostar tidningen 2: 50.

Alla meddelanden, som röra Svenska Missionsförbundet och dess verksamhet, jämte gåvor till missionen och rekvirationer av böcker m. m., adresseras till Svenska Missionsförbundets Expedition.

I testamenten och gåvobrev, som upprättas till förmån för Svenska Missionsförbundets verksamhet i allmänhet eller till någon särskild gren därav, torde noga angivas, att det är till Svenska Missionsförbundets mission. När ett testamente t. ex. endast innehåller, att ett visst belopp skall tillfalla hedna-missionen, så kan ju ovisshet uppstå, om det är Svenska Missionsförbundet eller något annat sällskap, som skall hava penningarne.

Sparbössor för insamlande av medel till vår yttre och inre mission utdelas gratis och kunna rekvireras från Svenska Missionsförbundets Expedition.

Missionsföreståndarens hälsotillstånd.

Av föregående meddelande i tidningen veta våra läsare, att vår missionsföreståndare under julen och nyåret vistades på vårt vilohem i Rättvik. Den 19 januari återkom han till Stockholm. Dagarna därefter hade styrelsen sitt sammanträde. I detta kunde han dock icke deltaga mer än några timmar om dagen. Hans krafter tillåto det icke. Det framgår tydligt nog, att han icke är så stark till hälsan. Styrelsen har därför rätt honom att under våren söka några månaders fullkomlig vila i ett sydligare och mildare klimat. Och vi hoppas, att han följer detta goda råd. Vi vilja hoppas, att han skall återvinna krafterna och få vara ibland oss ännu många år, men likväl måste vi, huru smärtsamt det än kännes, göra oss förtrogna med den tanken, att han snart måste gå den väg, från vilken ingen återvänder.

»Herre, lär oss betänka, huru få våra dagar äro.»

* * *

Utresande

Det är med stor glädje, som vi kunna meddela, att missionär och fru J. Sköld se sig i stånd att i höst resa ut till Kina. Såsom våra vänner torde minnas, måste båda återvända till hemlandet på grund av sjukdom, men som hälsa och krafter nu synas ha återvänt, äro de färdiga att upptaga arbetet igen. Vi hoppas, att Herren också skall förse dem med hälsa och krafter i fortsättningen och giva dem ett hem för de barn, som de vid utresan måste lämna i hemlandet.

Till vad vi förut meddelat om utresande kongomissionärer, kunna vi nu tillägga, att även makarna C. W.

och *Elisabet Grahn* komma att återvända till Kongo i juni månad. Dessförinnan skola de vistas ett par månader i Frankrike för övning i franska språket, synnerligast som de komma att utöva sin verksamhet inom den franska kolonien.

Även *Hildegard Nilsson*, som nu vistas i hemlandet för vila, kommer samtidigt att återvända till missionsarbetet i Kongo. Detta blir hennes tredje period.

Må Gud välsigna våra syskon såväl under förberedelserna för resan som under det betydelsefulla arbetet därute!

* * *

Hemkommen missionär. | Missionär *C. W. Lembke*, som för ett och ett halvt år sedan återvände till Kongo för fjärde gången, har på grund av sjukdom måst avbryta denna period i förtid. Han anlände till Sverige den 21 januari och ligger för närvarande på lasarettet i Gävle, där han måste undergå en mindre operation. Vi hoppas dock, att han skall bli frisk och stark nog att ännu en gång kunna återvända till Kongo.

* * *

Arbetet bland jesiderna. | Läsarna av vår tidning veta av många meddelanden och brev i våra spalter, att den andliga verksamheten bland jesiderna eller de s. k. »djävulsdyrkarna» länge bedrivits av våra missionärer i Kaukasien. Det har dock varit ett mycket hårt arbete. Under senare år har vår infödde arbetare Ibrahim Temros i Tiflis mera uteslutande ägnat sig åt verksamheten bland jesiderna. Han har gjort flera resor till de byar, där de bo. I senaste meddelandet från Kaukasien kommer nu den mycket glädjande underrättelsen, att den förste jesiden blivit döpt av nämnde evangelist. Han tog i dopet namnet Mirza Isasawoni, vilket betyder Mirza den Jesusälskande. Därför må vi tacka Herren. Må Gud välsigna denna

förstlingsfrukt och må vi snart få se inga andra följa honom.

* * *

Testamenten och donationer. | I vår tidnings spalter ha vi en och

annan gång lämnat upplysningar rörande testamenten och donationer till Svenska Missionsförbundet. Vi äro också mycket tacksamma att erkänna, att vi rätt ofta bliva ihågkomna med dylika förordnanden. Gud välsigne alla dem, som på det sättet tänka på hans rikssak och på den del därav, som utföres genom Svenska Missionsförbundet. Efter den nya skatteförordningens trädande i kraft ha dock skatterna på testamentsmedel blivit ganska stora. Då Missionsförbundet icke kan räknas annat än som oskyld testamentstagare, blir skatten betydligt högre än den, de direkta arvtagarne få erlägga för sin del. Så t. ex. går stämpelskatten på testamentsmedel till omkring 10 % på större belopp. Såsom exempel vilja vi nämna, att om Missionsförbundet enligt ett testamente får kr. 10,000, så måste vi för detta belopp erlägga en stämpelskatt av omkring 1,000 kr., som således gå bort från det ursprungliga beloppet. Förmodligen ha många, som tänka på missionen i sitt testamente, icke vetat eller beräknat detta. Någon ändring därutinnan finnes nog icke heller någon utsikt till att få, ty »vi äro skyldiga Gud, det Gud tillhör, och kejsaren, det kejsaren tillhör». Vi vilja även i den borgerliga förordningen vara lagen lydiga och underdåniga, varför vi aldrig tveka att erlägga det lagen föreskriver.

Det finnes dock ett sätt, varigenom denna utgift kunde besparas och ett belopp odelat tillfalla missionen, och det är, när testamentsgivarna ha det så ställt, medan de leva, att de kunna med varm hand överlämna till missionen, vad de annars ämnade giva efter sin död. Beloppet lämnas då såsom livränta, och donationsgivaren får under sin återstående livstid uppbära

ränta på det givna beloppet. Dylika medel stå insatta lika tryggt hos missionen som på en bank. När sedan döden inträffar, behöver icke det nämnda beloppet inflyta i bouppteckningen eller boutredningen, och missionen får behålla beloppet oavkortat.

Vi ha ansett oss böra lämna denna upplysning för dem som finna den värd att tänka på.

Personligt meddelande. | Enligt meddelande från Kongo skulle d:r *G. Palmær* och hans trolovade, fröken *Elisabet Isaksson*, ingå äktenskap med varandra vid Kibunzi station den 28 februari. Vi hoppas, att det gått efter beräkning, och önska dem Guds rika välsignelse till deras förening.

Lektor Waldenströms guldbräöllop.

På Missionsskolan å Lidingön hölls fredagen den 23 januari en anslående högtid. Lektor och fru Waldenström firade då sitt guldbräöllop. Redan kl. 9 på morgonen uppvaktades guldbräöllopsparet av Luterska Missionsföreningens i Stockholm styrelse, och kl. 11 f. m. anlände från Stockholm en stor skara, som önskade bringa den vördade missionsföreståndaren och hans fru sin hyllning på deras stora högtidsdag. Uppvaktningen ägde rum i skolans hörsal, som dagen till ära var rikt dekorerad med flaggor och grönt. Nedanför predikstolen lästes i stora, gula siffror på blå botten årtalen 1864—1914.

Under tonerna av Mendelsohns bröllopsmarsch inträdde guldbräöllopsparet kl. 11,30 i salen, omgivna av barn, barnbarn och övriga släktingar. Den församlade skaran, inemot ett hundratal personer, reste sig härvid vördnadsfullt. En kvartett sjöng den stämningsfulla sången »Gud är trofast», varefter Svenska Missionsförbundets vice ordförande, predikant J. Nyrén, framträdde och å Missionsförbundets styrelses vägnar i ett hjärtligt anförande framförde Svenska Missionsförbundets hyllning. Rektor Mosesson talade härefter å lärarepersonalens vid Missionsskolan vägnar, missionssekreterare Sjöholm å expeditionspersonalens och predikant Norberg å friförsamlingarnas i Stockholm predikantkårs vägnar. Vidare höllos tal av predikant Henning Andersson för Stock-

holms Evangeliska Predikantförbund, av missionär Engdahl för kinamissionärerna och av missionär Ceder för kongomissionärerna. Sedan härefter kvartetten sjungit Davids 1:sta psalm av Wennerberg, tolkade fattigmissionären C. J. Johansson sin tacksamhet till lektor Waldenström för det stöd han under 40 år givit fattigmissionen. Sist frambar distriktsföreståndare Nordqvist distriktsföreståndarekårens hälsning.

Sången n:r 436 i Missionsförbundets sångbok sjöngs nu gemensamt, och så bereddes tillfälle för samtliga närvarande att personligen till guldbräöllopsparet framföra sina lyckönskningar. Då uppvaktningen tagit slut, reste sig lektor Waldenström och sade under djup rörelse några ord, som slutade med det välkända bibelordet: »Herren är from.»

Lektor och fru Waldenström bjödo nu de församlade på lunch i skolans matsal. Därefter ägde en kort tack-sägelsegudstjänst rum i hörsalen, vid vilken pastor K. Palmberg och redaktör J. B. Gauffin talade.

Från uppvaktande korporationer och enskilda erhöi guldbräöllopsparet en rik skörd av rosor och blommor, och under dagens lopp fingo de mottaga inemot 250 telegram.

Lektor Waldenström har i anledning av sin guldbräöllopsdag överlämnat 1,000 kr. till nybyggnaden vid Missionsförbundets vilc. en Rättvik.

Th. A.

Från vår yttre mission.

Ett missionsmöte i Hweilungsan.

Under de senaste åren hava vi haft två missionsmöten om året på utstationerna, ett på våren och ett på hösten. Den 20—22 september hade vi ett sådant i Hweilungsan, en mindre stad. Men platsen är mycket beryktad och tiotusentals personer besöka den årligen för att i det stora templet tillbedja avgudarna. Detta tempel har vidmakthållits väl under åren. Gudarna ha så gott som årligen förgyllts och putsats upp. Men förra året hade någon för folket okänd person slagit huvudet av två av de största gudarna. Detta väckte stor förskräckelse hos många, men ingen visste, vem som förgripit sig. En del sade, att gärningsmannen borde straffas. Andra tyckte, att då gudarne ej kunde försvara sig själva, var det ej mycket att tala om. Efter en tid gjorde de ett huvud av lera och satte på den ene guden och ett huvud av papper och satte på den andre. De besökande gjorde sina anmärkningar. Den ene sade: »Vad kunna dock dessa gudar uträdda, då de ej förmå försvara sig själva.» En annan tyckte, att huvudet var för stort, och att det icke passade, trots det att guden var så stor. »Det sitter ju snett», tillade en annan o. s. v. Men icke förty böjde dessa besökande sina knän med ansiktet mot jorden och tände rökelse framför dessa stumma gudar.

Undertecknad och fyra av våra infödda medarbetare hälsades av våra församlingsmedlemmar på nämnda plats varmt välkomna. De voro alla med på mötet från början till slut. På sön-

dagen började vi med gemensamt bönemöte kl. 7 f. m. Det offentliga mötet började kl. 10 f. m. och fortsatte till kl. 9 på kvällen med endast en timmes uppehåll för middagsrast. Under det en del av evangelisterna predikade dels i kapellet dels ute på gatorna, hade jag möte med dopkandidaterna. Efter förmiddagens möte på måndagen blevo två män och en kvinna genom dopet intagna i den kristna församlingen.

Dessa stunder äro för missionären glädjestunder, fastän man dock får fröjda sig med bävan. Man känner icke alla de strider, dessa våra omvända syskon gå att möta, och man står frågande: skola de segra eller falla? I Guds kraft skola de segra, det veta vi, och vår innerliga önskan är, att de uti denna kraft må gå framåt.

Den ene av männen, som döptes, har under många år hört evangelium. Han har varit dopkandidat icke mindre än sju år. Gång efter annan har det varit förhållanden, som gjort, att han måst vänta. Men han har hållit ut, och mer och mer har det klarat för honom, att han måste lämna de gamla inlärda vanorna. Han har också haft ett häftigt lynne, vilket förorsakat honom många besvärigheter. Vad hans kunskap beträffar, så är den icke stor. »Jag kan icke läsa», sade han, »och vad jag hör, har jag svårt att minnas, men jag tror på Jesus och vill leva för honom och tillhöra honom hela livet.» Detta enkla vittnesbörd gjorde ett djupt intryck på oss alla. — Den andre mannen är en lantbrukare med ett öppet och ärligt väsen. Han blev av sin yngre bror, som är kristen, för ett par år sedan ombedd att följa med till kapellet. Till en början fruktade han, att grannarne skulle få veta, att han besökte möten om söndagarna. »Jag brukade då söka få något ärende», sade han, »på ett annat håll, och så gick jag omvägar till kapellet, för att de ej skulle få reda därpå.» Han blev

snart intresserad av evangeliets sanningar, köpte en bibel och började läsa den. Jag besökte honom i hans hem, och där fann jag, att han för sin hustru och sina barn omtalade, vad han funnit. Detta var en stor uppmuntran. — Kvinnan, som döptes, är över 60 år. Hennes man döptes i våras. En av hennes söner studerar i Kingchow och är en ödmjuk och förhoppningsfull ung man. Må Gud välsigna och bevara dessa tre, som nu förenats med församlingen, i sin sanning och fruktan!

Fyra personer blevo upptagna som »sökare». De ha hört evangelium, en del längre, andra kortare tid, och vårt hopp är att efter en tid få se dem som medlemmar i församlingen.

Det sista mötet hade vi på måndagskvällen, då flera av församlingsmedlemmarna avlade vittnesbörd om vad de fått erfara. Det är alltid intressant att höra dem vittna om, huru Gud hjälpt dem. Den ene talade om, att Gud gjort honom frisk från en svår sjukdom, en annan, att Gud botat en av familjemedlemmarna, som var sjuk, en annan, att Gud räddat från en överhängande fara och hjälpt under förföljelse, en annan talade om sin omvändelse o. s. v. Det hela var prägladt av allvar på samma gång som glädje. Till sist firade vi Herrens Nattvard tillsammans. Det var en stilla och skön stund, under vilken Gud kändes nära. Må Gud välsigna sin församling på varje plats! Må den allt mer tillväxa i det goda! Kära missionsvänner, glömmen icke edra bröder och systrar i Kina! Vårt arbete är gemensamt. Vi behöva eders hjälp, och jag tror, att I ock viljen hjälpa oss. Glömmen oss ej i edra förböner!

De varmaste hälsningar medfölja till Eder alla.

Eder tillgivne
G. Tonner.

Hwangechow den 25 nov. 1913.

Missionen i Ryssland.

S:t Petersburg den 11 dec. 1913.

Kära missionsvänner!

Guds frid!

Säkerligen följa våra kära missionsvänner med intresse den evangeliska rörelsens utveckling härute. Jag vill därför meddela något om förhållandena här i Petersburg och från andra orter i detta land.

Här i staden pågår flerstädes ett kraftigt och välsignat arbete för Herren. Även på vår sal hållas möten vecka efter vecka både på svenska, finska och ryska. På landsbyggen utanför verka våra finska medarbetare fortfarande till stor välsignelse bland befolkningen. En ljuvlig nådesvind har där länge försports, varöver vi äro glada och tacksamma mot Herren. På det hela taget kunna vi glädja oss, att vårt arbete får utveckla sig i lugn och ro, fastän under »tidernas tryck».

Över den ryska evangeliska rörelsens framtid i Ryssland vila ännu mörka moln, enär landets styresmän icke ännu äro fullt vakna över den stora sedliga kraft, som denna rörelse tillför landet. Ännu hava därför sådana ryssar, som övergå till den ena eller den andra evangeliska kyrkan eller församlingen, som här finnes, att kämpa med stora svårigheter. Den ortodoxa kyrkan håller strängt på, att Ryssland endast kan förbli starkt och utveckla sig, däri genom att alla ryssar hållas kvar inom den »prawoslawnska» kyrkans sköte. Därför arbetas från detta håll intensivt på att förlama den evangeliska rörelsen. Huru länge ett sådant förhållande får råda, står i Guds hand.

Emellertid höres från alla håll, att evangelium sprider sig ut över landet. Det verkar som en surdeg. Nyligen var jag själv under en resa till södra Ryssland i tillfälle att åter bevittna denna glädjande företeelse. Över två år hava gått, sedan jag sist reste där i trakten. Våra ryska vänner i Astra-

Det nya huset, som invigdes.

chanka och andra platser hava länge känt sig nedslagna över, att de ingen konferens kunnat hålla på flera år och att deras skola för predikanter och lärare stängts. Men så yppade sig ett osökt tillfälle för många av dem att få råkas och samtala om verksamheten. En broder R. i norra Kaukasien har nyss uppfört åt sig ett nytt hus, och enligt den goda seden här skulle det nya hemmet invigas med bön, tack och lov till Herren, som skänker allt gott. Inbjudningen därtill utgick vitt och brett. Ty detta tillfälle var en ypperlig anledning för bröder från olika håll att träffas och få samtala om Herrens ärenden. Även till mig kom inbjudning, och jag uppmanades att även bedja broder Werbitsky från Moskwa att medfölja.

Mellan två, tre hundra åttlydde kallelsen. Såväl broder R. som hans brö-

der i trakten hade händerna fulla med att sköta om så många gäster. Men det gick utmärkt. Ryssarne i allmänhet och dessa våra bröder i synnerhet äro väl övade i konsten att öva gästvänlighet. Möjligen skulle det intressera en och annan av vännerna att i detalj höra, huru vi logerade, spisade etc. Men det få vi gömma till en annan gång, enär jag nu önskar omnämna åtskilligt annat.

Den broder, hos vilken vi gästade, kom för över trettio år sedan till dessa då öde stepper

(två à trehundra kilometer nordväst från Kaspiska havet). Först uppförde han på en plats, där nu en stor rysk by växt upp, ett jordhus för sin familj samt sin fader, moder och sina yngre syskon. I denna jordhydda höll han regelbundet bönestund varje söndags förmiddag. När han sedan

Vår värd med familj samt fru Sarwe (längst till höger).

×× Värdens och hans fru.

förmådde bygga sig ett större hus, inrättade han varje söndag det bästa rummet till bönesal. Då nu Herren ytterligare välsignat honom och han kunnat bygga ett ännu större och trevligare hem, ville han ej hava det för sig själv, utan Herren och hans trosfränder skulle också hava del i glädjen.

Söndagen den 9 november var den egentliga högtidsdagen, då uppbyggelsemöten höllos. Måndagen användes till överläggningar och samtal om arbetet för Herren. Man förstår, vilken glädje som rådde bland bröderna över att nu efter så lång tid få träffas och rådas vid. Mycket ordnades och klargjordes den dagen. Broder Werbitsky framställde också därvid en begäran från de bröder i Moskwa, bland vilka han och broder Svensson arbeta, att få ansluta sig till dem. För omkring ett år sedan blevo nämligen Werbitsky och några andra bröder i Moskwa utslutna ur den ryska församlingen där, emedan de döpte sina barn.

På måndagskvällen hade vi en mycket gripande stund, då ett par av bröderna utsågos till församlingsäldste och invigdes genom bön och händers påläggning. Därvid kallades också vår värd, broder R., till äldste. Ehuru han så många år stått och arbetat såsom en äldste bland de troende på denna ort, ansåg han sig dock icke värdig detta viktiga uppdrag. Slutligen gav han dock vika för brödernas bestämda vilja, enär han däri såg en maning från Herren själv.

Innan de flesta gästerna på tisdagsmorgonen avreste, hade vi en avskeds-

stund omkring ordet, varvid även tre små barnbarn till broder R. döptes i Fadrens, Sonens och den helige Andes namn. Samma dag begärde en av hans sonhustrur och en sonhustru i hans broders familj (båda dessa kvinnor voro utgångna från molokan-hem, där dopet i vatten, både yngres och äldres, förnekas) att undfå det heliga dopet. När underrättelsen om dessa systrars beslut nådde gästerna, blev bland dem icke ringa fröjd, ty alla visste, vilken kamp det kostar en molokan att komma till visshet om dopets nödvändighet. De små barnens dop till Kristus verkade som en islossning på dessa kvinnors hjärtan, och de önskade sig samma del och lott uti Kristus och hans församling, som de små barnen undfått.

Efter det nu skildrade mötet reste jag omkring där i trakterna ett par veckors tid och förkunnade Herrens ord, varpå jag direkt återvände till Petersburg.

Mätte vårt arbete i Ryssland alltför fort hava ett stort rum i missionsvännernas hjärtan! Mycket återstår att göra. Och mycket kan göras för att stödja evangelisationsverket härute genom att var och en av våra vänner bedja för detsamma och vid tillfälle även sända in till expeditionen någon gåva härför.

Vi hava nu snart jul och nyår. Herren skänke Eder därhemma och oss härute ny nåd och kraft för kommande dagar.

Eder ringe
Wilh. Sarwe.

Finländska Nykterhetsföreningen

under vilket namn vår missionsverksamhet i Petersburg nu bedrivits i 28 år, har utsänt sin årsberättelse för senaste verksamhetsåret. Vi göra ur densamma följande utdrag:

Såsom under alla föregående år har vår förening det gångna året utövat

sin verksamhet dels genom anordnande av möten på nykterhetssalen (Was. Ostroff 7:de Linjen 4, kv. 16) dels genom enskilt arbete, såsom husbesök, besök på skeppen etc.

Möten hava hållits — regelbundet året om — varje söndag kl. 4 e. m.

för svenskar och kl. 7 för finnar. Dessutom hava vi haft möten varje vecka tisdagar och torsdagar kl. 8 e. m.

På måndagarne hava symöten hållits, yarvid nyttiga saker förfärdigats, som sedan avyttrats till verksamhetens fromna.

Under sommarmånaderna hava omkring 300 sjömän — de flesta finsktalande — besökt mötena på Nykterhetssalen. Dessutom har läsrummet varit tillgängligt för dem, som velat begagna sig av biblioteket och de svenska, finska och norska tidningar, som där tillhandahållits. Icke mindre än 14 olika tidningar, religiösa och politiska, hava funnits.

Nattlogi har lämnats till 160 personer, däribland även till 5 skeppsbrutna svenskar, som genom svenska generalkonsulatet visats till vår lokal.

Under julhelgerna anordnade föreningen tvenne fester för svenska och finska barn. Därvid voro rätt många barn samlade, vilka undfägnades med kaffe och dopp. Därjämte utdelades till dem trevliga jultidningar.

Från Hans Majestät Kejsarens handkassa har föreningen även detta år emottagit ett understöd på 75 rubel (150 kronor).

Medlemsantalet är 98.

Julfesterna för sjömän i Sunderland och Seaham Harbour.

I.

En anslående julfest var anordnad i Sunderland annandag jul för därstädes varande skandinaviska sjömän, uppgående till över etthundrat. Den mycket trevliga Oskar-Sofia kyrkan ansågs för ändamålet otillräcklig, varför festen hölls i den närbelägna »Seamens Hall», vilken var vackert dekorerad med flaggor m. m. Sjömansmissionärerna Orest och Engvall med fruar hade ej lämnat någon möda ospard att göra festen så trevlig och omväxlande som möjligt. Efter ett kort hälsningstal av Orest bjöds på te och smörgåsar, varefter Engvall höll en kort julbeaktelse. En svensk fröken deklamerade åtskilliga poem, av vilka Topelius' »En moder» gjorde ett gripande intryck på de unga sjömansgossarne. Festen omväxlade med sång och musik, och bland sångarne uppträdde den i Sverige välbekante pastor Hultman med några av sina härliga »Solskenssånger» — per grammofon. Därefter bjöds på apelsiner, varpå en av de närvarande sjömännen uttalade ett tack för välfägnaden.

Den vid julen i England allestädes närvarande »Sancta Claus» glömde ej

heller bort festen. Han infann sig på slutet, knogande på en väldig säck med julklappar och nästan dignande under bördan. Men vänliga händer voro strax tillreds att avlyfta densamma. »Claus» åstadkom mycken munterhet bland de församlade sjömännen, av vilka många säkerligen ej förr sett en sådan uppenbarelse. Julklapparne voro alltigenom praktiska. Så förekom det varma strumpor, kalsonger, muddar, halsdukar etc. — allt goda och nyttiga saker. På min lott föll en mycket vacker och trevlig påse i de svenska färgerna, innehållande en hel del nyttiga saker. Gåvorna voro åtföljda av en skrivelse, som ännu mer förhöjde dess värde. Skrivelsen var ställd till en svensk sjöman, helst »västgöte». Den träffade i stället en »bleking», och som denne är svensk till liv och själ, är ju ingen skada skedd. Jag blott beklagar, att skrivelsen ej var åtföljd av namn och adress, varför jag endast på detta sätt kan hoppas nå givaren med ett av hjärtat gående tack!

Festen bar en alltigenom värdig och svensk prägel, och de närvarande sjö-

männen, vilka alla uppförde sig mönstergilt, voro storligen belättna med sin afton.

Jag begagnar mig av detta tillfälle att till alla missionsvänner i Sverige, vilka nitälska för sjömännen, uttala ett hjärtligt tack. Sjömannen är icke en så otacksam varelse, som mången förmenar. Under den till synes hårda och sträva ytan, härdad i kampen för tillvaron i ett yrke, som mången gång är föga avundsvärdt, bor dock en känslig själ, som känner djupt, då sjömannen förstår, att han är föremål för kärlek och intresse. Förtröttens därför ej i arbetet för dessa havets söner och glömmen ej heller sjömansmissionären! Hans arbete är mången gång rätt överansträngande, och han behöver så väl all den uppmuntran han kan få. Och medvetandet om, att han bäres på starka bönearmar, gör hans arbete dubbelt lätt.

Bordeaux, »Bur», den 5 jan. 1914.

S. P. Nordgren.

Befälhavare.

II.

3 Sebastopol Terrace, Seaham Harbour, den 7 jan. 1914.

Kära missionsvänner!

Några dagar före jul kommo in fyra svenska, två norska och två danska fartyg, och som vi fingo veta, att alla utom ett skulle avgå igen under själva juldagarna, gällde det att i tid ställa till en liten julfest, om besättningen på dessa fartyg skulle få vara med om någon julhögtidlighet alls. Alltså på aftonen den 23 december samlade sig en liten skara skandinaviska sjömän på vårt läsrum, som var nätt dekorerat, högtiden till ära. På bordet mitt i rummet stod en liten julgran, som i sin mån bidrog att giva stämning. Sedan gästerna hälsats välkomna, trakterades de med kaffe, som sjömännen synnerligen värdera. Som läsrum-

met är litet och det var många gäster, blev det snart både för trångt och för varmt, så att när kaffedrickningen var avslutad, gingo vi in i engelska sjömansmissionens kyrka, som godhetsfullt upplåtits för oss. Där sjöngos några av de svenska julsalmerna och en jultext upplästes, varefter min man höll ett kort tal över Esaias 9: 1—7. Senare på aftonen samlades alla åter i läsrummet, där gästerna bjödos på frukt, och julklappar och jultidningar — gåvor från vänner i Sverige — utdelades.

Annandag jul hölls den sedvanliga sjömansfesten i Sunderland, som var besökt av omkring 200 personer.

Sedan dess hava tre fester hållits i Sunderland och tre här för besättningar, som varit på sjön under helgen och alltså ej varit i tillfälle att tidigare bevista någon julfest. Festen, som hölls i Sunderland nyårsdagen, var besökt av cirka 100 personer. Utdelandet av en del paket med särskilda adresser orsakade munterhet vid denna fest. På ett paket stod det: »Till en sjöman, som aldrig sovit vid ratten.» På ett annat: »Till en sjöman, som aldrig svär.» »Till den, som har skrivit hem i dag» o. s. v. På ett större paket stod det: »Till den sjöman, som har varit längst på samma båt.» Det dröjde något, innan man kom på det klara med, vem bland de församlade som var berättigad att erhålla paketet. Äntligen kom det fram, att den hedervärde var timmermannen på »Munin», som varit på samma båt i 30 år. Han måste stå upp och visa sig för de församlade, som hälsade honom med stormande handklappningar. Jag hörde flera unga sjömän, som sutto bakom mig, uttala sig i lovord över den gode mannens rekord av trogen tjänst, och en ung, livlig kock utbrast: »Han borde hava egen båt!»

Sedan vi flyttat till Seaham Harbour, hava vi varit i tillfälle att ibland bjuda några av våra sjöfarande vänner till vårt hem på en kopp kaffe. Vi bo blott några minuters väg från ham-

nen, och det är en stor fördel på mera än ett sätt. Endast de, som mycket rest och varit »främmande» överallt, dit de komma, kunna riktigt förstå att njuta av att någon gång få göra en visit i ett hem, där man är förstådd och vet sig vara välkommen. En vän i London, som själv varit sjöfarande under många år, sade en gång till mig, att när han var till sjös, var det alltid så roligt att någon gång bliva bjuden till ett privat hem, och han tillade, att han hört sjömän månadtals efteråt tala med nöje om något besök de fått göra i ett hem.

Det har varit ett kärt arbete att söka ställa det hemtrevligt och glatt för sjömännen under helgen, och man känner sig rikt belönad, när någon säger som en ung troende styrman

uttryckte sig: »Jag har aldrig haft det så trevligt i någon engelsk hamn förr.»

Vid slutet av vår första fest gick min man kl. 10 e. m. med en packe jultidningar till besättningen på en båt, som skulle gå ut samma natt, och kaptenen lovade utdela dem på julafton. Denna besättning kunde ej komma med på festen.*

Brevet har redan blivit för långt, men innan det avslutas, ber jag att få framföra vårt hjärtliga tack till alla vänner i Sverige, som så rikligen föresatt sjömännen här och i Sunderland med julgåvor och jultidningar. Omkring 400 julpaket hava utdelats här och i Sunderland.

Med hjärtliga hälsningar till alla vänner från min man och mig, tecknar
vännern
Harriet Engvall.

En gammal missionsväns reflektioner.

En av våra äldre bröder, som varit med i verksambeten från dess första tid, har sänt oss nedanstående skrivelse med anhållan om dess offentliggörande i tidningen Missionsförbundet.

Bröder och systrar inom Svenska Missionsförbundet!

Vi, som hava den förmånen att tillhöra detta stora missionsförbund, som har omkring 100,000 medlemmar och som hittills av Herren, vår Gud, fått nåd att utföra stora ting så väl hemma i vårt land som i den stora hednavärlden, vi hava i sanning stor orsak att därför prisa och lovsjunga vår Gud.

Mycket större ting skulle Gud dock helt visst kunna göra genom detta stora förbund, om vi, dess 100,000 medlemmar, mera allmänt vore besjälade av Kristi självförsakande sinne. Om t. ex. varje medlem kunde låta sig nöja med att dricka sitt kaffe en gång om dagen i stället för att, som vanligt, göra det två gånger, och sedan samvetsgrant lade de 5 ören, som därvid minst besparades, ned i missionsparbössan, så skulle han vid

1914 års slut i sparbössan hava 18 kr. 25 öre. I förbundets kassa skulle då vid sparbösetömnings annandag jul inflyta ej mindre än 1,825,000 kr. Vad tycks?! — Skulle ej det att med en så ytterst ringa självförsakelse på ett år kunna samla in en så oerhört stor summa penningar för Herrens saks framgång i hednavärlden kunna förmå oss *alla* att på allvar taga i tu därmed? —

Skulle nu detta förslag befinnas utförbart, så tordé det följande kunna realiseras: Varje söndag under år 1914 nedlägger varje medlem 10 öre i missionsparbössan — det gäller alltså endast att pr dag offra något mer än 1 1/2 öre. Vid årets slut har han då 5 kr. 30 öre i densamma. Vid sparbösetömnings annandag jul inflyter sålunda i missionskassan 530,000 kr. I detta offrande på missionens altare bör varje medlem icke blott kunna utan även känna sig förpliktad att deltaga. Dyra nådesyskon, behjärten nu allvarligt detta inför Herrens ansikte, handlen såsom hans helige Ande manar eder.

En ringa förbundsmedlem.